

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtökön

12. szám.

Pest, majus 3-kán 1849.

Borúra derű.

Folyó év május 1-től december végéig a Marczius Tizenötödikére ezennel előfizetés nyittatik. — Előfizethetni a kiadó hivatalban (Országut Kunevalderház) és minden álladalmi postahivatalnál. — Előfizetési ár: Budapesten házhordással 5 fr. postán boritékban küldve 6 fr. p.p.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizetnek.

Hirdetmény.

Ezennel köztudomásul adatik: miszerint az országgyűlésnek f. 1849. évi február 13. kelt határozata értelmében a rögtönítélő hadi és polgári vegyes bíróság Pest városa kebelében általam felállítván, ugyanazon bírósághoz elnökül: Fényes Elek, polgári bírákul: Varsai Jakab és Tattai Pál, katonai bírákul pedig Somosi Pál és Sándor Ferencz nevezettek ki.

Kelt Pesten majus 1. 1849.

Irányi Dániel.
t. h. kormánybiztos.

Pest város főparancsnokságától.

Rendelet.

Azon magyar s német főtiszt urak, kik részint nyugalmazott, részint characterrel quietált minőségben, minden foglalatosság nélkül itten tartózkodnak, ugy szinte azok is, kik eddig magokat nem jelenték a térparancsnokságnál, ottan rögtön jelenjenek meg.

Továbbá a legszigorúbban rendeltetik, hogy a főtiszt urak uniformis és kard nélkül kijárni soha ne merészeljenek, mert különben, kik parancsot ellen szegülnei merészelnek, rögtön a hadi bíróság eleibe állíttatnak.

Patai,

alez redea.

Pest város főparancsnoka

Pest, majus 3-kán 1849.

Irányi Dániel másik rendelete az elfogatásokat tárgyalja.

Tudatja a közönséggel, hogy elfogatások tetten kapás vagy könnyű megszökhetés esetét kivévén, csupán az ő rendeletéből történhetnek.

Ezen rendeletet motiválnunk vagy támogatnunk épen nem szükséges. Legszelidebb módja a szükséges szigorú eljárásnak. S egyrészt kormánybiztosunk higgadt jelleme biztosít, hogy alaptalan vagy csekély vádakat nem követend bebörtönözés. Másrészt nem kell félnünk, hogy holmi tulbuzgó, vagy épen roszakaratu megbizott, vagy épen hivatlan egyén zaklatásainak leendő kitéve a közönség.

De néhány felvilágosító szót a közönséghez.

Vannak vészmadarak, kik egész életükben roszt jóslanak, mintha dicsőségeket keresnek abban, minden intézkedésben jövő gonosznak látni magvát.

Ezeket kétfelé oszthatjuk. Vagy gyávák, vagy gonoszak.

A gyáva ok nélkül is fél, magáért, néha másért. A gonosz, céljai elérésére minden eszközhöz nyúl, s ha valamely üdvös intézményt megutáltathat, hamar kész, alaptalan retteget gerjeszteni mások nem eléggé erős szívében.

Igy történt s történik ez nálunk. Alig jelent meg a rögtönítélő vegyes bíróság alakítását tudatító hirdetmény, s immár akadának rémitgetők s gyanúsítók.

Tehát ismét central commissio? Azért szabadulánk Windischgrätz-től, hogy a magyarok, a szabadság emberei, nyomdokaiba lépjenek. Most hát ők fognak börtönöztetni, lövetni s kínoztatni.

Nevetséges beszéd volna, ha néha annyi gonoszság nem rejlenék alatta. De könnyű kiugratni a macskát a zsákból.

Előbb osztályozánk a rémbírek szállítóit. Félek s gyáváknak nem beszélünk, mert félelmet csak isten orvosolhat.

De szándékunk figyelmeztetni azokra, kik e rémitésekkel gonosz célokat akarnak elérni.

Ki hinné, hogy a századok óta olly vérszivő következetességgel, s mi a népek elnyomását illeti, olly bámuladó ügyességgel szerkezett osztrák kormány ne hagyta volna serege elvonulta után is köztünk agenseit, ne hagyta volna itt kémeit, kik a habsburgi ház uralkodásában olly szükségesegek, mint az Oberhofmarschall vagy az Oberhof- und Landjägermeister.

S mi most ezek feladata? — Gyűlöltté tenni nemzeti kormányunkat.

S ezt legelőbb vélhetik — s átkozott okosan — elérhetőnek, ha mind azt rá fogják, mivel Windischgrätznek e cél elérése olly hamar és fényesen sikerült.

Ezért legyalázzák Windischgrätzet, jobban mint mi, kik őt szívből utáljuk. De hozzá tessük, hogy a magyar kormány most őt látszik utánozni.

Ezért emlegetik a central commissiót. — Ámbár a név nem a dolog, s ha így neveznék, de ne-

vén kívül a Windischgrätz-félelőt mindenben s javára különböznék, mit ártana.

Ezért állítanak szemünk elébe végtelen számú akasztófát, börtönt, s isten tudja minő kínokat.

És sikerült nekik itt ott félelmet ébreszteni, s a félelem gyermeke a bizalmatlanság, s ezt elérni törekvésük célja.

Azért ne higyük nekik. Várjunk egy két nap, s az, a mit látandunk, teljesen megczáfolandja azt, a mit hallánk.

Kormányunk a népből eredt, s csak annak rokonszenvéen tarthatja fen magát, rokonszenvét pedig nem fog verpadokon keresni.

S nem kívált a magyar nép rokonszenvét, melly szükségtelen vérontást s kegyetlenséget mindig utált.

Kormányunk büntetni fog szigoruan, de igazságosan. S a büntetést a bűnhöz mérendi, nem a gyűlölséghez.

S büntetni fog tetteket, de nem gondolatot s hlu szavakat.

Azért ne higyük a vészmadaraknak. Várjunk s hamar meg fogunk győződni, hogy hazudtak, vagy félelmükben rémeket láttak. D.

Pest, april 30-kán.

Némuljanak el a hangok, legyen mély csönd s gyászba borulva keseregjen az egész természett mig szent földünket idegen zsoldosok tapodják,

Kül tönk mondja: „Nincsen többé szeretett király,” s jól mondja. — Nincsen atyánk, mert tulajdon fiát fegyverrel kiirtani akarta. Hűn szerette s tisztelte a magyar királyt, őt védeni s saját vérével oltalmazni nem irtózott, ő vala atyánk, s mi mint hű fia, teli bizodalommal járulánk számolyához!

De ő hűtelen lett, megszegte szent esküjét, megtagadta hazáját, népét elárulta.

Ki az, ki szent esküvel kötelezte magát, édes hazánkat minden veszélytől megóvni?

Ki az, ki szent esküvel kötelezte magát, magyar törvényeinkhez hűn ragaszkodva, szabad alkotmányunkat föntartani?

S ki az, ki megszegvén szent esküjét, gaz fondorkodásai által nemzetünket kiirtani, szabad alkotmányunkat fölfogatni, törvényeinket eltiperni, ősi szabadságunkat elrabolni akarta?

Ezt akarja s tette szeretett királyunk, kiért vérével áldozni hű népünk kész vala!

Nincs többé szeretett király, mert a népnek szavát nem akarta érteni, ki saját ügyéért minde-

nét kész vala fölálodni, még hatalmával is viszszaélni.

Három száz évek óta később vala a Habsburgi család hazánkat elárulni, alkotmányunkat felfo gatni, vérünket nadálykén kiszivni, mindentől megfosztani, mintsem egy fiától is a kizsárolt milliókat elragadni. Nem értette, hogy népek szabadságán épül a királyok erős trónusa.

Őrök átok fogja tehát a Habsburgi nevet, mi 300 év óta nem egyéb : v é r n é l . r a b l á n c z n á l , á r v á k s s z e g é n y e k k ö n y e i n é l .

Ki nem szereti felebarátját, el van átkozva ; azért is elátkoztattak a Habsburgiak, mert saját testvéreiket gyűlölték.

De jöni fog s jöni kell egy szebb időnek, hol már sokan a szabadsági harcban áldozatul esvén, megingatandják a zsarnok tronusát, s ez a jövő romjaiba dőlend, jöni kell egy szebb hajnalnak, hol minden borus fellegek elvonulva, a szabadság csillaga egy reménysugárt kedves hazánk földjére is hintend !

Ne csüggedjünk, „mert lehetetlen, hogy e zsarnokoknak csak rabszolgája legyen az ember, s a végtelen erő idegzetében csak kényök szerint működhessenek ! Lehetetlen, hogy a történet csak hitvány pára volna, mellyet e zsarnokok kényajka lehelt a lét táblájára, hogy ismét letörölje azt !“ Nem ! Őrködik felettünk egy igaz bíró, ki szent ügyünket szemmel tartja. Hirdessük tehát a szegény elnyomott népnek, hogy szabadságunk hajnala virrad, s rablánczra többé nem fűznek !

Bátorítsuk azt, ki igaz ügyünk győzelmiről kétkedik, vigasztaljuk az elszomorodtakat, kik sirdombokon leborulva áldó imádság mellett harcosainknak hantjait könyccikkel áztatván, szent nevüket elmondják ! Zokogjunk a tömlőczajtókánál, hol virágzó ifjuságunk elhervad, zengjünk a rengetegekre, hol csendes magányba vonulva tűnődik a szökevény ! Társalogjunk barátilag a számüzöttel, ki távol idegen tartományokban, könyvek között, keres vidéket, mellyet méltán hazájának nevezhessen ! Hirdessük és zengjük mindnyájan : Ime a szabadság hajnala föl-tűnt, mellyet éj követni nem fog.

Esküdjünk halált s kiirtást a zsarnokoknak ! Esküdjünk, hogy rabok többé nem leszünk, hogy Őseink vérét, kik a haza, szabadság s felebaráti szeretetért vérpadra vitettek, megboszuljuk ! Esküdjünk boszút a Habsburgi családnak ! Boszúért lángol az ártatlan vér, mellyel tronusait a vérszomjúzó megerősíték ! V é r t é s b o s z ú t k i v á n a h a z a ! Idegen zsoldosok szabad szülőföldünket ne tapossák ! sőt rothadt testük se nyughassék hazánkban, mert egy nemzetet, ki saját törvényeihez hűn ragaszkodva, ősi alkotmányát, mellyre a Habsburgiak hányszor esküdtek, annyiszor megszegtek, visszakívánja, kiirtani akarják ! O nyomorult zsoldosok, kik nem tudják, hogy reájuk ugyanazon rabláncz vár, mellyre bennünket fűzni most akarnak ! Nem harcolunk magunkért, tovább terjed a magyarnak szeretete, mert minden embertársait szent szabadsággal megáldani szándoka ! Ne legyünk mint a juhnyáj, mellyre rá ütven a farkas, egyenként bátran széttépheti, mert a többi részvétlenül s hidegen nézi társa halálát, nem gondolván, hogy a többire is azon

sors várakozik. — Szeressétek tehát egymást a királyok nem lesznek félelmegek.

Tette hívom fel a nemzetet, ne legyen többé rabja a zsarnokoknak, ne engedje végesnek korlátolni a halhatatlant. A magas egetől nincs király sem császár teremtve, egy atyánk volt Ádám s egy van a mennyekben, az isten. Ki a Habsburgiak közül magát királynak nevezi, istent káromolja. —

Vége legyen tehát a Habsburgiakkal, semmi összeköttetés, sem viszony, eleget szenvedtünk 300 év lefolyta alatt, eleget esküdtek, de ugyanannyi esküt meg is szegtek.

D. H.

Pest, majus 3-kán 1849.

O L V A S D.

A honáruhásnál nagyobb bűn nincs : irgalmatlanul meg kell büntetni.

De vigyázzunk ! nehogy a kérlelhetlen szigor többet ártson mint használjon édes hazánknak.

Windischgraetznek megköszönhetjük bánásmódját, hogy a rendet, békét, személy- és vagyonbátorságot, a kormány iránti tiszteletet, mellyek visszaállítására jött hozzánk vallása szerint, akként állította vissza, hogy :

1. A vele ellenkező gondolkozása hazafiakat pártütökül vérbíróság elé állítá, rablánczra fűzve, javaikat elkoboztatta, kötéltre íteltette, a kötelet golyóval, a golyót 10 évi sánczrabsággal felecsérelni császári kegyelemnek tanította.

2. A magyar pénzjegyek értékét, mellyekkel katonái is fizettek, utóbb semmivé tette.

3. Önféjéből csinált bűnért, ha zsidók követék el, a zsidó községet is esetenként fejenként 20,000 pftra büntette.

4. Még a nemtetsző szót is halállal, fogsággal kísértette.

S az illy bánásmóddal elidegenítette azok szívét is, kiknek száma legio vala, kiknek mind egy, akár József, akár Lajos éljen, csak ók éljenek és gazdaguljanak, elannayira, hogy még ezek is visszakívánták a magyar kormányt, s midőn az első honvédet, magyar huszárt viszontláták, sirásra fakadtak örömlükben.

Ámde az illy bánásmódot csak ellenségünkben dicsérhetjük, hogy bár akaratlan, de mégis használt édes hazánknak.

Azt pedig túlélni nem tudnánk, ha kormányunk legjobb akaratú intézkedésével ellenségünknek használna, midőn édes hazánknak akar használni.

Kimondjuk hát, mi szívünket nyomja, tetszik vagy nem, leplezetlenül.

Mi attól félünk, hogy ha szeretve tisztelt magyar kormányunk a felállított, katonai és polgári bíróból s közzvádlóból álló vérbíróság útján gyakorolja a haza és igazság szigorú szeretetét, mivel a honáruhásnak büne törvényünkben szigorun meghatározva nincs, az ide vágó rendeletek szerint pedig az elébbi tetteket ítélni nem lehet : — a bírói eljárásban a „Summum jus“ — hamar

„Summa injuria“ életet idézhetvén elő, az ellenség hibájába eshetünk, és a kormány mindennapi kenyere a tisztelet és bizalom kiköltözhetvén sokak szívéből, ellenségeink sorait szaporítanók.

Isten ! távoztass illy átkot édes hazánktól. Most legyen elég csak az egyet említeni, hogy az országgyűlés ugyan 1848. december 7-diki ülésében Ferencz Jósefet bitorlónak, s azt, ki rendeleteinek engedelmeskednék, honáruhásnak nyilvánítá ; — de mivel utóbb 1849. januar 1-sőjén tartott ülésben hozzá mint császári királyi apostoli felséghez kebeléből békeköveteket küldött : a neki itt-ott vitt hódolat s teljesített engedelmeség az országgyűlés december 7-diki határozata alá kivétel nélkül minden esetben nem eshetik.

En a mondó vagyok, hogy a felett „bűnös-e vagy nem“ valaki a haza ellen, ítélné az esküttszék elébb, mint Frankhonban látjuk. *)

Meg lepne ekkor nyugodva minden és arról meggyőződve, hogy nem az ő vele más gondolkozása kormánytól nevezett bírák, hanem a nép emberei ítélvén felette, — az ítéletet nem párt, sem személyüldözés, hanem a nép szava isten szava mondván ki, ártatlanul senki nem szenved, és ekkép nem lehetne félni a magyarnak, hogy egyetértése megingattatnék.

A közzvádló mellett, hogy védőt is választhasson a vádlott, megnyugtatósal jó lenne ezt is közzé tenni.

Pukolai, ügyvéd.

Kún-Sz.-Miklós april 30. 1849.

Korunkban minden fordulatnak megvan a maga hátrahagyott hélyege.

A posteriori elmondhatjuk : a gondviselés jól határozott és őrködött felettünk s honunk sorsa fölött — mert így jövendője olly emberekre biztathatnak, kik igazán s szívvel hűk hazájukhoz, mit a vész perceiben kimutattak. —

Nem akarom e czélzást átalán városunkra érteni, bárha nem mellőzhetem azt, hogy voltak, kik megingottak a hitben, s már akaratuk s készségük inkább hajlott azon rész felé, — melly míg karját gyámolásra ígéré, — a hívót örvénybe lökendette ; mint ahöz, melly szívének bensőjéből ígéré a szabaditást, akkor még gyenge, de most elég erős mentő karjával. — És nyuljanak ez undok emlékezetnél keblükbe azon nők is, kik még társaságban is elég kétségbe esettek valának a régi gyászos időt visszashajtani, — s a magyar bankjegyek az ellen által lett eltűntésekor — ezt megvetőleg visszautasítani a szegénynek, ki rajta életfentartására a szükséges élelmet vásárolni akarta, s kik egy a városban ke-

*) Csakhogy Frankhonban is láttunk elég kivételt, még tavál is. Átalában, bár e czik sok pontjaival egyezik véleményünk, minden állításait alá nem írónok. Először a rögtönbírósg nem új hazánkban. Másodsor eddig csak a név rettent sok embert, de legyének csak egy két eset által meggyőződve igazságos és méltányos eljárása felől, senkit nem fog többé aggasztani.

A szerk.

ringó kéziratainak szerkesztését, mely — az olvasmány- és lapfényben „Független” névvel a város értelmiségét növelni üdvösöntüzték ki — az ő kormányunk által — mit papucs név alatt férjelek által képviselnek — megszüntetni minden törekvést kivetették, segítettve ebben a bíróság által is, ki egy cikkért a szerkesztőt más által leendő megveréssel fenyegetni elég vakmerő volt. — O tempora! o mores!

De ezek mind olyanok, miket a Lethe vizébe márthatunk, mert azon multak, mik jövőnkre nem hatnak — ugyanazok a számok elébe helyezett zéroval, — t. i. ez értékhez sem nem adnak, sem el nem vesznek semmit.

De van hatása igen is jövőnkre azoknak, kik mint a multban helyzetünkre nézve intézkedtek, úgy jövőre azt munkálni hivatásuk, t. i. a tisztviselőknél, még pedig a városunkbellekre e részben kevesebb panaszunk lehetségén, a kerületiekre nézve fogok pár szót említeni szerk. ur engedelmével!

Volt nekünk egy főkapitányunk, neve: Szentkirályi, ki mint általában ismert tündöklően állt a multban, — s érdemei őt főként kapitányul helyezték, de e hivatal az, mi örök homályt vet fényes emlékére, mint korom az elsőséttől napra. Ő, mint tudva van, — mindjárt ama vén zsvány Windischgrätz Pestre jövele után, annak megyei biztosához, az utált honáruzó Babarczyhoz ment, hogy mi okból? azt csak ő maga tudja, — s minket jászokunkat szinte meghódoltaknak mondott, mit ő maga sem hitte s Babarczy még kevésbé. — Azonban ezért ő számoland, — s lakoljon is; annyit minden esetre tudunk, hogy ránk többé hatása sem leendő, mit nem is reményl.

De nem csak ő maga volt ám azon desperatus confuga, ki a német oltalmába csimpajkódzott, hanem több kerületi tisztviselőink, különösen a jászok részéről, kik nem csak annyiban ártottak ügyünknek, hogy ők — míg az ellenség Pestből ki sem mozdult — helyébe mentek s alávették hódolatukat lerakták ő hercegsége számolyánál, — mert hisz ők vesztek volna, ha veszni készültek; de a népet is ez érzelmük szerint informálták s a hozzájuk küldött magyar proclamatiókat elhallgatva olvasatlanul hagyák. — És most, midőn győzelmünk többé kétségtelen — olly szemtelen előzékenységet találnak ki: a kormány elnököt körülhálózák — magokat szépítő beszéddel — kinek most minden percze drágább, mintsem őket szoroson vizsgálhatná. — Debreczent kétszer háromszor keresztülyargalják, — a városukon át vonuló magyar tábor tiszteit karon fogva vezetik magyar szíveséget színlelő schwarzgelb asztalukhoz, s most e hó 23, 24, 25-én J. Berényben tartott kerületi gyűlésben — szemtelen képpel s még szemtelenebb arroganciával megjelennek, s ott — mint kik kívül belül tiszták — tovább is jogukat, eljárásukat követelik sőt előnyözik, — ott, hol pirulva kellene megvallaniuk azon gátságot, melyly magyar becsületüket sírba temette s melyly megfosztá őket attól, hogy ők többé hivatalt viselhessenek, — attól, hogy ők többé a megcsalt — az elámitott nép bi-

zalmát bírják, melyly útalattal fordul el tőlük, vagy ugy-e? Tempora mutantur et nos mutamur in illis.

Figyelni kérjük azoknak, kik e dologba befolyhatnak s figyelmét minden esetre a kormány részben, hogy ha ők elfoglaltatásuknál fogva személyesen nem intézkedhetnek e dologban: legalább szabadítsák fel a népet az intézkedhetésre, melyly ismerve a rosszat, a gátsát, mint méh a herékét, eresztendő szélnek az illyeket, s kiforrvá salakját, lesz tiszta és ép, minőre a hazának mindenkor és olly nagy szüksége van. *)

Reményfi.

Eger, april 30-án 1849.

Szerkesztő!

Üdvözlöm a három hó mulva feltámadt újpesti Marciust, és ha önnek tetszeni fog, más-
kor is.

Ma érdekes dologról tudósítom önt.

Ön tudja már, mit szült Debreczenben 14-ik aprilis, vagyis: hogy a Marcius által régen ohajtott függetlenség valahára kimondatott és a még mult évben Ferdinandra nézve javasolt trónfosztás a jelen körülményekhez képest az egész compániának száműzetésében megtörtént. S így a császárváltozási komédiának ellenkező eredménye lön, mint Ollmützben hitték.

Az e hó 14-én határozott függetlenségi nyilatkozat hozzánk már hivatalosan is megérkezvén, ez nálunk tegnap ünnepélyesen kihirdettetett. Tán első valánk, kik ez ünnepet Debreczenen kívül megtartók.

A székes főegyház díszes terén egy tábori kápolnában Lévai Sándor n. prépost tartotta a Te deum-ot a nép és nemzetőrség ünnepies jelenlétében. És mozsarak dörgései hirdették a nemzet nagy napját, melyly három század után örömmünnepé tünt fel; hirdették a nemzet függetlenségét, a nép szabadságát és főleg azt: hogy „Magyarország jövő dő boldogságának alapja letétetett.”

Bizony csak furcsa emberek voltak azok a pecsövicsok. Erővel azt akarták velünk elhíttetni, hogy Magyarország csak osztrák fejedelem alatt lehet boldog; mert mint ők mondák, így az ellenség messzebb van határainktól.

Nem tudom, mi ellenségtől féltek ő kemék? tén a francia- vagy a némettől? hisz ezektől mi nem tartunk; de ha épen elleneink lennének is,

*) Reméljük is bizton nemzeti kormányunktól, hogy mint Pestmegyében kezdé, hol szükséges, náneműtt tisztújítást rendelend, hogy a magát olly fényben mutató nép maga válasza el a buzától a konkoljt.

A szerk.

ekkor anstriától elválva még kedvezőbb állásunk, mert az osztrák tartományok még az orosz ellenében is köztünk vannak. Vagy épen Austriát gondolák, hogy ellenségünk lehetne? már ez más. Azonban, ha mi rendbe hozzuk hadseregünket, úgy Austria soha sem lesz ellenségünk. Ebben bizonyosak lehetünk. A pecsövicsokoskodás tehát csak oktalanság vagy gátság volt. Magyarország csak önálló kormánnyal lehet boldog.

Mint mondtam tehát ezért a Te deum-ot a székes-egyház előtt megtartottuk, melyly után az óriás lépcsők pihenő terén felállított szónokszékéből Magyar Ferencz, egy valódi magyar és hazafilétkü pap, millyennek egy Szeged szülöttének (ide nem számítva az elfajzott Babarczit) lenni kell, ugyan az, ki mult évi marciusban hirdeté a nemzet-szabadság, egyenlőség és testvériség szent ígért, hirdeti most is a függetlenség europai fontosságú nagy szavait. Ki, miután városi hivatalnokok által a függetlenségi nyilatkozat felolvastatott volna, megmagyarázá azt a népnek s végre azon magasztos imáját hallatá: hogy adjon a mindenható annyi erőt és lelkesedést hadseregünknek, hogy elleneinket legyőzve, nemzetünk kinyilatkoztatott függetlenségét megvédni és örökre megtartani képesek legyenek. És a magasztos érzellemmel mondott ima szavait az ezernyi nép buzgó fohászai emelék az ezt kétségkívül meghallgatott egék urához.

Népünk Kossuth Lajos alnökké nevezetetését hármassal éljennel üdvözlé.

Délben részvényes társulatunk a casinó nagy teremében száz terítékű fényes lakomát tartá, melylyt Kossuth Lajos, hadseregünk, a lengyel nemzet és több barátink tiszteletére magasztos hazafiai érzellemmel tartott szónoklatok és áldomások, víg zene, derült kedv és fiatalaink közbevegyült tánca fűszerezett.

Délután a roppant érseki sétakertben nyílt zene-mulatság rendeztetett.

Estve ismét a casinó teremében szabad táncvígalmat rögtönzének, melyly mind a mellett, hogy a közelebbi kétheti rémitő napjaink nagy számú családot gyászba borítottak, elég népes és víg vala. Ez volt Egernek első vigalma ez évben, mert meg kell itt említenem, hogy Egernek 1849. farsangja nem volt. Eger a honnak közelebb múlt nehéz napjaiban csak gyászt ismert. Casinóink ez évben bálakat nem tartottak előleges határozatnál fogva.

E napi általános örömeinket mindenütt a Zanini-czred derék zenekara növelé.

Igy végeztük be ezredéves nemzeti életünk legdicsebb napját.

Joó János.

Jelenetek a fekete sárga korszakból.

Windischgrätz uralkodása napjaiban a lánczhid polgári egyéneknek rendszeren el volt zárva,

